

си кривимъ душата. Какво ти бѣше Наню Чорбаджи тогава чуваше му се нему гласътъ въ града, но въ селото не . . . не . . .

— А!—зина Странджевъ.—Я разкажи, дѣдо!

— Така бѣше, сине. Наню Чорбаджиевътъ татко, Богъ да го прости, бѣше глава въ селото ни, асьлъ чорбаджия: държеше съ беговетъ въ града та пазеше въ бозгуня селото отъ плѣнъ и сѣчь. Струпа той и богатство голѣмо, истина е, токо кротко командарише селото и добрини правѣше на хората. А послѣ дойде да се дѣлимъ отъ гърцитъ, а тамъ човѣкътъ я забърка . . . пакъ отъ добро сърце я забърка, право: искаше кротко да караме. На дѣдо попъ тогава, Брайковътъ татко, бащата на сегашния кметъ, де, рѣче—не! И повѣде къмъ: българската партия, открито пове-де. Ей така се то случи, та чорбаджията, Нанювиятъ татко се отдръпна отъ селскитъ работи, и размѣси паритъ си съ беговскитъ отъ града. Тѣ тамъ стада караха за Стамболъ. Ама той, стариятъ, пакъ не забравяше ептенъ селото—йо! Когато се сдобихме съ владика, сине, съ български владика, Наню Чорбаджиевътъ татко плати цѣлата владищина на селото . . . тѣй, отъ себе плати открито: „да не речете, каже че и менъ не ми е мило да се моля на български Господъ“. Токо остана си другото: потръгналъ бѣше съ беговетъ човѣкътъ та по тоя пжтъ остави и сина си, Наню Чорбаджи: добитъкъ водѣха на суватъ и караха въ Стамболъ. Затова и въ града се чуваше гласътъ на Наню Чорбаджи, ама тука, въ село,—кждѣ? Пъкъ сега е вече друго! Сега и той е нѣщо въ селото ни хе-хе!

Дѣдо Добри млъкна. Странджевъ си решеше мустакитъ прѣдъ огледалце и подкани.

— Разказвай, дѣдо, сегашното какъ дойде, а?

— Знамъ ли, сине, не се договоредихме, какъ стана. Градътъ се намѣси въ селото,—това си е. Ние си знаехме, ката година да се гледатъ селски смѣтки; дойде ли да се иска нова давнина, селски ди си я разхвърляме; мера ли ще се дава на суватъ, гора ли ще се сѣче, мухтаринъ ли ще се туря, учителъ ли, или пъкъ ще се главява било пждаръ, било кехая,—всичкото ставаше селски, сине, комшийски: ще се съберемъ, ще се допитаме и ще си уреждаме селото. Сега-кждѣ? Пакъ го прави попъ Брайковъ синъ, токо само за очи хе-хе! Събере ужъ хората, пъкъ каже: това ще стане. И туй за туй. Опри се, ако ти понася: ще ти изколятъ шилетата, ще ти измушкатъ волъ или крава или ще ти изкоренятъ лозето . . . Че да е и само това!

— Какво още, дѣдо?

— Малко ли е, бре сине, да срамятъ хорската челядь си още чия? . . .

Дѣдо Добри искаше да спомене за попадията, защото